

и да крекне. Турила я в една торба, метнала я на гърба си и радостно припнала да бяга. Тя била до-

волна, че никой не видял и никой нищо не чул. Тичала кума лиса, тичала радостна, че в торбата е вече богатия обяд. Най-после се уморила и спряла под едно дърво да си почине. В умората си заспала.

Изплашената кскошчица полека-лека се опомнила и почнала да се вжрти из торбата. Подала главица и ви-

дяла заспалата лисица. Бжрзо, бжрзо излязла, турила в торбата един камжк — беж, да я няма!

Тичала, тичала, бягала до като стигнала в кжщичката си и добре се заключила.

След сладката почивка се сжбудила кума лиса, грабнала торбата и продължила пжтя си.

Още пред пжтната врата на кжщата си завикала:

— Мамо, мамо, ври ли водата?

— Ври, ври. Носиш ли хубавицата?

— Да, да. Много е тежка. Едва я нося, умори ме.

И хванали с майка си торбата, за да пуснат кокошчицата в врялата вода. Бух, камжка вжв водата. А врялата вода по тях. Лисицата и майка ѝ почнали жално да викат. Викали, плакали, но никой не ги чул. А червената кокошчица се вжрнала в кжщичката си доволна, че се е спасила.

Тя вече никога не забравяла да заключва вратата си.

Прев. *И. Д. Радойкова.*